

Utrpenie, ktoré vidíme na Kristovi v čase jeho krížovej cesty nie je všetko utrpenie, ktorému sa musel a chcel z lásky podvoliť za spásu človeka. Veľmi veľkú a silnú časť jeho utrpenia tvoria udalosti v Getsemanskej záhrade. Rozhodnutie trpieť všetko za spásu tak nevďačných stvorení, akými si ľudia, padlo práve v Getsemani. Čo všetko sa tam všetko dialo, nám evanjeliá nehovoria podrobne, podávajú iba strohé informácie. Videnia bl. A.K.Emmerichovej však do najmeších detailov opisujú túto hrôzostrašnú časť Ježišovho utrpenia...

JEŽÍŠ JDE NA HORU OLIVOVOU

Když Ježíš s jedenácti apoštoly opouštěl večeradlo, byla jeho duše už smutná, a ten zármutek stále rostl. Vedl své průvodce oklikou údolím Josafat k Olivové hoře. Když šli tímto údolím, pravil Pán, že sem přijde zas, ale ne tak chudý a slabý jako nyní, nýbrž jako soudce světa. Pak se budou mnozí třást strachy a volat: Hory, přikryjte nás! Učedníci mu však ani tentokrát nerozuměli.

Popošli ještě a pak se zastavili. Ježíš s nimi mluvil. Řekl také: „Všichni se této noci pohoršíte nade mnou; neboť jest psáno: Bíti budou pastýře a rozprchnou se ovce stáda. Když však vstanu z mrtvých, předejdu vás do Galileje.“

Apoštolově byli ještě plni nadšení a vroucnosti po přijetí Nejsvětější svátosti a z laskavých, slavnostních řečí Ježíšových. Tlačili se proto k němu blízko a dávali mu najevo svou lásku. Ujišťovali, že ho nikdy neopustí. Ježíš však stále o tom mluvil, a tu pravil Petr: „A kdyby se všichni pohoršili nad tebou, já se nepohorším!“ Nato mu odpověděl Pán ještě jednou: „Opravdu, pravím tobě, právě ty mě zapřeš této noci třikrát, dřív než kohout zakokrhá!“ Petr však to

nechtěl nikterak připustit a ujišťoval: „A kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tebe!“ Takovým způsobem mluvili také druzí. Ježíš však byl stále smutnější. Chtěli mu jeho zármutek lidským způsobem rozmluvit a hleděli ho přesvědčit o své věrnosti. Nakonec však se unavili, začali pochybovat, a už na ně doráželo pokušení. Překročili potok Cedron ne na mostě, po kterém potom vedli Ježíše jako zajatce, ale na jiném místě. Vždyť šli oklikou.

Na Olivové hoře je oplocená zahrada, která je porostlá ušlechtilými keři a mnoha ovocnými stromy. Mnozí lidé a také apoštolově měli klíč k této zahradě. Chodívali se tam zotavit nebo pomodlit. Také tam mnozí lidé, kteří neměli vlastní zahrady, slavívali rozličné svátky a slavnosti. Uvnitř stojí několik otevřených besídek a běží tam několik podloubí; dnes pod jedním zůstalo osm apoštolů a kromě nich ještě jiní učedníci. To je zahrada Getsemanská. Zahrada s olivami leží o něco dále; je oddělena od zahrady Getsemanské cestou a táhne se vzhůru po svahu hory Olivové. Je neoplocená, jenom obehnána náspem, je menší než Getsemanská a má více jeskyň, břehů a mnoho olivových stromů. Po jedné straně je pečlivěji pěstována a je hezčí; tam jsou lavičky, sedadla a chladné jeskyně. Každý, kdo chtěl, mohl si tam vyhledat místo k modlitbě. Na druhé straně, kde se modlil Ježíš, je zahrada divočejší a zanedbanější.

Byla už úplná tma, když Ježíš se svými učedníky přišel do zahrady. Po zemi se plazila hustá temnota, na obloze však svítil jasný měsíc. Pán byl velice smuten a předpovídal blízké nebezpečí. Učedníci se ulekli. V zahradě Getsemanské řekl Mistr svým osmi apoštolům: „Zůstaňte tu, já poodejdu na své místo a pomodlím se.“ Nato vzal Petra, Jakuba Staršího a Jana s sebou a šel s nimi do Olivové zahrady na úpatí hory. Byl nevýslovně smuten, protože cítil blížící se boj. Jan se ho tázal, jak to, že on, který býval vždy jejich útěchou, může být tak smuten. Tu pravil Pán: „Smutná je duše má až k smrti.“ Ohlédl se kolem sebe a viděl ze všech stran úzkost a pokušení jako mrak, plný strašných obrazů, blížící se k němu. Řekl proto třem apoštolům: „Zůstaňte tu a bděte se mnou! Modlete se, abyste neupadli do pokušení!“ Zůstali tedy na tom místě. Ježíš poodešel ještě kupředu. Mračno strašných obrazů se valilo k němu tak mocně, že jat hlubokou úzkostí, sešel od apoštolů vlevo a skryl se pod jednou převislou skálou v jeskyni, hluboké asi šest stop. Půda se do jeskyně mírně svažovala a nad vchodem viselo ze skály tolik křoví, že zde mohl zůstat nikým nepozorován.

HŘÍCHY SVĚTA

Když se Ježíš odloučil od apoštolů, viděla jsem, jak se kolem dokola na něho valí vlna strašných obrazů a víc a víc ho svírá. Klesaje na mysli zašel ještě dále do jeskyně, podoben člověku, který před hroznou bouří hledá přístřeší. Viděla jsem však, že všechny hrůzné obrazy vnikaly za ním i do jeskyně a byly čím dál zřetelnější. Ach, bylo to, jako by tato úzká jeskyňka měla obsáhnout hrůzoplňné obrazy všech hříchů od pádu prvních lidí až do konce světa. Neboť tu na hoře Olivové Adam a Eva, když byli vyhnáni z ráje, poprvé přišli na nehostinnou zemi. Zde truchlili a svého hříchu litovali. — Zřetelně cítím, jak se Ježíš poddával svému hořkému utrpení

a jak se božské spravedlnosti nabízel jako smírná oběť za hříchy celého světa, jak jeho božství takřka vplývá zpět do Nejsvětější Trojice, aby ve své nekonečné lásce, ve svém pouhopouhém člověčenství, nejcitlivějším a nevinném, vydal se v oběť všem útrapám a tíži veškeré úzkosti a bolesti, vyzbrojen jen láskou svého lidského srdce. Aby přinesl dostiučinění za všechny hříchy, za jejich počátek a rozrůstání všech zlých náklonností, přijal nejmilosrdnější Ježíš z lásky k nám hříšníkům také očišťující odpykání a muka do svého srdce, nechal toto nesmírné utrpení jako tisíciramenný strom bolestí prorůst všechny údy svého svatého těla, všechny smysly své přesvaté duše. Že se tak zcela vydal svému člověčenství, úpěje k Bohu v nekonečném smutku a úzkosti, padl svou tváří k zemi. Viděl všechny hříchy světa a jejich vnitřní ošklivost v nescetných obrazech. Vzal je všechny na sebe a v modlitbě sama sebe obětoval spravedlnosti svého nebeského Otce; utrpením totiž usmíří vinu celého lidského pokolení.

Đábel, jenž se mezi všemi obrazy se vzteklým posměchem pohyboval, rozhořčoval se na Ježíše stále víc a znovu a znovu na něho volal, zatímco čím dál ohavnější obrazy hříchů nastrkoval před duši Spasitelovu: „Jak? I tento chceš vzít na sebe? I za ten chceš trpět? Jak, jak můžeš za něj přinést zadostiučinění?“

Teď jsem viděla z jedné strany vesmíru sestupovat světlou zář a v ní plno andělů, kteří sestupovali až k Ježíši a přinášeli mu posilu. Část jeskyně byla tou září osvětlena, avšak ostatní prostor byl pln ohyzných a strašných obrazů, pln zlých duchů, pošklebujících se a dorážejících na Pána Ježíše. On pak to všechno vzal na sebe, ačkoliv při tom jeho Srdce, milující Boha i lidi nesmírnou láskou, cítilo hrůzu a tíži všech hříchů, které jej naplňovaly stále větším strachem a truchlivostí. Ach, viděla jsem toho tolik, že bych to ani za celý rok nevypověděla.

Když se tedy celá ta spousta vin a hříchů jako nepřehledné moře ukázala před duší Ježíšovou a když on sám se za to všechno Bohu Otci obětoval a všechno zlo a všecken trest od Otce na sebe vyžádal, přišel ohyzný satan, pokušitel, právě tak jako přišel na poušť, a začal obviňovat nejnevinnějšího Spasitele z různých poklesků. „Jak?“ pravil ke Kristu Pánu ďábel. „Ty chceš vzati to všechno na sebe, když sám nejsi čist? Hle, podívej se sem a sem!“ A přitom rozvínoval před očima Ježíše obrazy rozličných vymyšlených obvinění, srše záští a nenávisť.

Jemu dával za vinu všechny chyby jeho učedníků, všechna pohoršení, která způsobili, všechny zmatky a nepořádky, které prý vznikly tím, že se neřídil podle starých zvyků a že zaváděl nové obyčeje a mravy.

Đábel si počínal právě tak jako farizeové, o nichž čteme ve svatých Evangelích, vinil Krista Ježíše z toho, že prý byl příčinou zavraždění mláďátek, z bídy a z nebezpečností, jaké vystáli jeho rodiče na útěku do Egypta; on prý je příčinou toho, že nebyl Jan Křtitel vysvobozen z rukou Herodových, že se mnohé rodiny rozešly, že ochraňuje podlé lidi; on prý je příčinou, že mnozí nemocní nebyli uzdraveni, že Gerasenští byli poškozeni, když dovolil ďáblům vejít do vepřů a ti se pak vrhli s velikým hlukem do moře; on prý je vinen, že Marie Magdaléna po svém obrácení zase do hříchu upadla, že prý zanedbává svou rodinu a rozhazuje cizí jmění; vytýkal mu ďábel

ze všech sil, jenom aby ho zastrašil; neboť ještě dojistá nevěděl, že Ježíš je pravý Bůh. Pokoušel ho proto, že se domníval, že je to jen nejspravedlivější člověk na světě.

Toho však ještě nebylo dosti. Kristus jako člověk byl pokoušen těmi výčitkami a vrtochy, jimž svatě umírající osoby bývají pokoušeny, zdali totiž jejich dobré skutky mají nějakou cenu nebo ne. Dopustil na sebe i to, aby totiž vyprázdnil kalich přehořkého umučení až do dna, že mu zlý duch, který neznal jeho božství, stavěl na oči všechny dobré skutky, jako by to byly přestupky a jako by ještě jimi nebyl učinil zadost. Zlý duch vytýkal, jak prý chce Ježíš za jiné přinášet zadostiučinění, když sám je bez zásluhy a když sám má ještě zadostičinili za milosti, které obdržel. Ježíš jako Bůh dopustil, aby ho zlý duch pokoušel jako člověka právě tak, jako by bylo možné pokoušet člověka, který svým dobrým skutkům přikládá více váhy, nežli skutečně mají. Pak mu zlý duch líčil všechny dobré skutky jeho nesmírné lásky jako bezcenné a jako dluhy, které má Bohu splácet za milost, již obdržel, aby mohl dobré skutky konat. Aby to ještě zhoršil, ukazoval mu zlý duch i dlužní úpisy a říkal: „Ještě za ten a onen skutek jsi dlužen.“

Viděla jsem všechny ty představy, za něž chtěl Pán přinést zadostiučinění, a cítila jsem také i tíži těch mnohých žalob, které ďábel připomínal. Mezi obrazy hříchů celého světa, které Pán ráčil na sebe vzít, viděla jsem i své hříchy a z těch pokušení vztahovaly se mnohé i na mě, přičemž jsem jasně poznala rozličné chyby celého svého života. Ale vždycky jsem přitom hleděla na svého ženicha, bojovala jsem a modlila se s ním a s ním jsem se obracela k andělům, kteří ho těšili. Ach! Ježíš se svíjel jako červ pod tíží smutku a úzkosti! Zatímco ďábel rozličné věci Spasiteli předstíral, musila jsem se velmi přemáhat. Hněvala jsem se na satana.

Zprvu klečel Ježíš klidně, jako když se modlí. Avšak později se jeho duše zhrozila množstvím a ohavností hříchů a především lidského nevděku vůči Bohu. Zmocnila se ho tak zdrcující truchlivost a úzkost srdce, že třesoucím se hlasem a pozbývaje mysli, úpěl: „Otče, je-li možno, ať odejde tento kalich utrpení ode mne. Otče můj! Tobě je všechno možno! Odejmi ode mne tento kalich!“ Pak se však znovu vzchopil a řekl: „Avšak ne, co já chci, nýbrž co chceš ty!“ Vůle Jeho a vůle Otcova byly sice stejné, ale protože z lásky podstoupil všechnu lidskou slabost, třásl se před smrtí. Padl k zemi a lomil rukama. Hojný pot řinul se mu po celém těle, třásl a děsil se. Povstal znovu, ale kolena mu klesala a stěží se udržel na nohou. Byl všecek znetvořen a skoro až k nepoznání. Rty měl bledé, vlasy se mu hrůzou zježily.

Bylo asi půl jedenácté, když povstal a vrávoraje slabostí a často poklesaje, kráčel ke třem učedníkům. Vyšel vzhůru nalevo od jeskyně a našel je nahoře, jak spí s rukama pod hlavami. Usnuli únavou, starostí a úzkostí. Ježíš k nim přišel, jednak jako těžce soužený člověk, jež hrůza žene k přátelům, jednak jako dobrý pastýř, který, ačkoliv sám je nejvyšší polekán, přece se

ohlíží po svém stádu, o němž ví, že je v nebezpečí. Věděl totiž dobře, že i oni jsou v úzkosti a napadáni pokušením. Viděla jsem, že ony hrůzné zjevy obkličovaly Mistra i na této krátké cestě.

Když Spasitel našel své učedníky, jak spí, řekl: „Šimone, spíš?“ Tu se probudili a vstali. A on mluvil dále ve své opuštěnosti: „Což nemohli jste se mnou bdít ani jedné hodiny?“ Když tedy apoštolově viděli Pána tak zděšeného, znetvořeného, tak bledého a vrávorajícího, tak promočeného potem, třesoucího se a zsinalého, jak k nim mluví smutným hlasem, naprosto nevěděli, co si mají myslet. A kdyby k nim býval nepřišel obklopen dobře známým světlem, nebyli by ho ani poznali. Jan první promluvil a tázal se: „Mistře, co se ti stalo? Mám zavolat i druhé apoštoly? Máme prchnout?“ Ježíš odpověděl: „Kdybych ještě jednou třiatřicet roků žil, učil a uzdravoval, nestačilo by to, abych tolik vykonal, kolik musím do zítřka vykonat. Druhé nevolej! Nechal jsem je tam proto, že by nesnesli pohledu na mě v této ubohosti. Pohoršili by se nade mnou, upadli by v pokušení, na mnoho by zapomněli a začali by o mně pochybovat. Vy však jste viděli Syna člověka proměněného. Můžete ho tedy také spatřit v jeho zasmušilosti a v úplné jeho opuštěnosti. Ale bděte a modlete se, abyste nepřišli v pokušení: duch je sice ochoten, ale tělo je slabo!“ - Chtěl je tím napomenout k vytrvalosti a oznámit jim zároveň boj své lidské přirozenosti proti smrti a důvod své slabosti. Mluvil ještě jiné věci s velikým zármutkem a byl s nimi ještě asi čtvrt hodiny a pak je znovu opustil. Vrátil se do jeskyně ještě smutnější.

Zatímco Mistr odcházel s rostoucí úzkostí, vztahovali po něm učedníci ruce, plakali, padali jeden druhému do náručí a ptali se sebe navzájem: „Co je to? Co se s ním stalo? Vždyť je docela opuštěn!“ Potom si zahalili hlavy, dali se ve velikém zármutku do modlitby. Ale brzy opět usnuli. Těch osm apoštolů však, kteří zůstali v Getsemanské zahradě, mezitím bdělo. Úzkost Ježíšova, již poznali z jeho posledních řečí, nejvýš je zneklidnila. Proto obcházeli kolem Olivové hory, aby si našli nějakou skrýš. V Jeruzalémě bylo tohoto večera málo hluku. Židé byli zaměstnáni ve svých domech přípravami k slavnosti. Tábory velikonočních poutníků nebyly však blízko Olivové hory. Viděla jsem tu a tam chodit a spolu mluvit učedníky a přátele Ježíšovy. Zdáli se být zneklidnění a plni očekávání.

Z večeřadla odešla Matka Páně s Magdalénou, Martou, Marií Kleofášovou, se Salome a s Marií Salome do domu Marie Markovy. Tam se doslechla o nových zneklidňujících pověstech. Proto vyšla se svými přítelkyněmi před město, aby se dověděla něco o svém Synovi. Tu přišli k nim Lazar, Nikodém, Josef z Arimatie a několik příbuzných z Hebronu a snažili se ji v její veliké úzkosti upokojit. Ačkoliv tito učedníci již věděli něco o prvých řečech Ježíšových, buď že je sami slyšeli, nebo se o nich doslechli od druhých učedníků, byli klidnější, protože se u známých farizeů poptávali, ale neslyšeli, že by se již něco proti Mistrovi podniklo. Proto říkali, že není ještě tak zle, že zrovna před slavností jistě na Ježíše ruce nevztáhnou. Chudáci, nevěděli ještě nic o zradě Jidášově. Maria však jim vypravovala, jak byl Jidáš v posledních dnech nepokojný a jak sám opustil večeřadlo. Šel jistě zradit Pána. Často jej sice napomínala, ale je to syn záhuby. Nato se vrátily svaté ženy opět do domu Marie Markovy.

JEŽÍŠ PROŽÍVÁ SVÉ VELKÉ UTRPENÍ

Když se Ježíš vrátil do jeskyně a s ním všechna truchlivost, padl na svou tvář s rozpjatými rukama a modlil se k svému nebeskému Otci. Ale teď nastal v jeho duši nový boj, trvající tři čtvrti hodiny. Přišli k němu andělé a ukazovali mu velikou úlohu a rozsáhlost hořkého, smírného utrpení v dlouhé řadě obrazů. Ukázali mu napřed celou dřívější vznešenost člověka před pádem, a jak každý hřích má svůj původ v prvním hříchu. Ježíš viděl, jak hřích zaplétá do svého zhojbného vlivu všechny údy a duševní síly člověka a jak teď má on vzít na sebe všechnu vinu. Ukázali mu především utrpení na těle a na duši, které je dostatečným trestem za veškeré hříchy všech lidí, aby tak bylo božské spravedlnosti učiněno zadost, dále utrpení, které — má-li být záslužné — musí potrestat vinu celého světa na jednom nevinném člověku, Synu Božím, jenž z lásky k nám vzal všechnu vinu a všecek trest na sebe, a proto také musí napřed přemoci odpor, jaký mívá člověk před utrpením. Všecko to mu ukázali andělé v obrazech, hned jednotlivě, hned v celých zástupech s řadami obrazů. Viděla jsem jejich postavy, jak zvednutým prstem ukazují na obrazy, a rozuměla jsem, ačkoliv jsem žádného hlasu neslyšela.

Žádný jazyk není s to, aby vypověděl, jakou hrůzu a jaké bolesti musila zakoušet duše Ježíšova při představování jeho zadost činícího utrpení. Poznala nejen význam každého trápení, jež bylo postaveno proti hříšné rozkoši, avšak také všechny nástroje, jimiž bude mučen, a sice tak živě, že se nejen lekala chystaných muk, ale cítila i zlost a nenávisť těch, kdož tato hrozná muka vymysleli, zlobu a zuřivost těch, kdož jich odedávna používali, a vztek a netrpělivost všech, kteří vinni nebo nevinni jimi byli mučeni. To všechno Ježíš cítil a znal, protože nesl na sobě hříchy celého světa. Všechna muka, všechno trápení poznal s takovou hrůzou, že mu vyrazil z těla krvavý pot.

Když tak v přemíře utrpení truchlilo a hynulo člověčenství Kristovo, viděla jsem, jaký soucit měli s ním andělé. Nastalo ticho a v něm se mi zdálo, jako by jej andělé chtěli potěšit. Viděla jsem, jak prosili u trůnu Božího. Bylo to jako okamžik trvající boj mezi slitovností a spravedlivostí Boží a láskou, která se obětovala. Měla jsem také obraz, ale ne jako jindy na trůně, nýbrž ve slabé světelné záři, a viděla jsem božskou vůli Kristovu vplývat víc a více zpět do vůle Otcovy, aby nechal jeho svaté člověčenství trpět to, co lidská vůle Kristova usilovala a prosila odvrátit a zmírnit. Viděla jsem to v tom okamžiku, kdy andělé toužili Spasitele těšit. V témž okamžiku dostalo se mu trochu úlevy.

Nyní však zjevy andělské zmizely a nový kruh úzkosti blížil se k duši Páně.

JEŽÍŠ POZNÁVÁ BUDOUCÍ NEÚSPĚCHY

Když se Spasitel jako pravý a skutečný člověk na hoře Olivové dal do boje, který musí se smrti podstoupit každý člověk, a když vzal na sebe odpor před mukami, člověku tak přirozený, dovolil zlému duchu, aby i na něm zkoušel, co činívá s kterýmkoliv člověkem, jenž se obětuje za svatou věc. Jako první úzkost představil Pánu ďábel se satanským posměchem nesmírnou velikost viny a všechny hříchy, které chtěl Ježíš na sebe vzít, pokoušeje ho dokonce tím, že mu vytýkal i jeho vlastní život, jako by nebyl bez viny. Pak mu ukázal nesmírnou rozsáhlost muk a trápení, avšak zjevil mu to skrze anděla, protože zlý duch není schopen ukázat, jak se může činit zadost a že je to vůbec možné.

Když tak Ježíš překonal vítězně a s naprostým odevzdáním se do vůle svého nebeského Otce všechny hrozné boje, uviděl jiné strašné obrazy: starost, jakou mívá člověk, dřív než se obětuje za dobrou věc. Mučila ho totiž otázka: Jaký užitek přinese má oběť? Taková starost povstala i v duši Ježíšově. Představy nejstrašlivější budoucnosti kormoutily jeho Srdce, Srdce, které lidi nekonečně milovalo.

Na prvního člověka Adama dopustil Bůh spánek, otevřel mu bok, vyňal z něho žebro, stvořil ze žebra ženu, Evu — matku živých — a přivedl ji před Adama. I řekl Adam: „Toť kost z kosti mé a maso z masa mého. Muž opustí otce i matku a přidrží se manželky své, a budou dva v těle jednom.“ To bylo manželství, o němž je napsáno: „Tato svátost je veliká, ale pravím, v Kristu a v církvi.“ Kristus, nový Adam, chtěl také na sebe dopustit spánek, a to spánek smrti na kříži; chtěl také svůj bok otevřít, aby nová Eva, jeho panenská nevěsta, Církev, matka všech živých, z něho vyšla, chtěl jí dát krev vykoupení, vodu očisty, svého Ducha, tři, kteří podávají svědectví na zemi. Chtěl jí dát svaté svátosti, aby byla čistá, neporušená, svatá nevěsta; chtěl být její hlavou. My všichni jsme měli být jejími údy a jeho jako hlavy poslušní. Měli jsme být kost z kosti jeho, tělo z těla jeho. On, když se stal člověkem, opustil také otce i matku a přidržel se nevěsty, Církve svaté, a stal se s ní jedno tělo. Živí ji Nejsvětější svátostí, v níž se s námi ustavičně zasubuje. Chtěl zůstat u své nevěsty, Církve svaté, na zemi do té doby, až bychom všichni přišli do nebe. A pravil: „Brány pekelné ji nepřemohou.“

Aby Pán uskutečnil všechnu tu nesmírnou lásku, stal se člověkem a bratrem nás hříšníků a vzal na sebe veškeren trest za naše hříchy. Patřil na tu velikou vinu a smutným zrakem viděl veliké utrpení, a přece se s radostí odevzdal do vůle svého nebeského Otce a stal se obětí za hříchy všeho světa. Nyní však patřil v duchu i na utrpení Církve svaté, nevěsty své, na její nástrahy a boje; viděl veliký nevděk lidstva.

Před duší Páně vyvstala všechna budoucí utrpení a pronásledování apoštolů, učedníků a přátel. Malý počet prvních křesťanů, pak s jejich vzrůstem i vzrůst kacířství a rozkolnictví, roztržení církevní jednoty zkrušovaly Pána. Viděl, jak budou mnozí křesťané vlažní, převráceného smýšlení a plni zloby, jak budou pyšní učitelé hlásat různorodé lži a smyšlenky, jak neřestní kněží budou páchat svatokrádežné zločiny. Viděl i hrozné následky všeho toho: ohavnost, spuštění v království Božím na zemi.

Viděla jsem všechna pohoršení v nezměrných řadách obrazů ze všech století až do našich dob a dál až do konce světa míjet před zraky Ježíšovými: všechna pohoršení, jež vznikla z horečných blouznění, z pyšného sebeklamu, přepjatostí, falešných proroctví, kacířské zatvrzelosti a tvrdohlavosti. Všechno jako pichlavé hloží šlehalo do očí Spasitelových. Všichni odpadlíci, prolhaní bludaři a naoko obrácení hříšníci, svědci i svedení, posmívali se mu a mučili ho, jako by býval nebyl dobře ukřižován, jako by býval nebyl dobře přibit na kříž, totiž podle jejich choutek a vymýšlivosti a zdání. Roztrhli a rozdělili mezi sebe nesešivanou suknicí jeho svaté Církve. Každý z nich chtěl mít Spasitele onakým a jinakým, než skutečně takovým, jakým se z lásky k nám stal a byl.

Pán viděl dále nesčetné množství lidí, kteří jej trápili, jemu se posmívali, jej zapřeli, kteří nad ním pyšně hlavami potřásali, kteří bezcitně rameny krčili, nad ním, jenž po nich spásné ruce vztahoval, šli mimo něj, spěchali k propasti, která je pohlcovala. Viděl mnohé jiné, kteří se neodvážili zjevně ho zapřít, ale ve svých srdcích ho zradili, zbaběle šli mimo Církev svatou a nevšímalí si hlubokých jejích ran, které přece sami zasadili nebo pomáhali zasadit, zrovna jako ten levita z evangelia, jenž pomínul ubožáka, který upadl mezi lotry. Viděl, jak mnozí od své Církve odpadají, podobni nevěrným synům, kteří v noci nechávají svou matku bez pomoci, když se lupiči a vrazi vloupali do domu.

Viděl, jak se takoví mnozí lidé vydávají za kořistí na pouť, za zlatými nádobami, za roztrženým náhrdelníkem. Viděl, jak se odtrhli od pravého vinného kmene a utábořili se pod divokou révou. Viděl je jako ovce, vydané na pospas vlkům, jak jsou na Špatné pastvě sem tam honěny, a přece nechtějí vejít do ovčince dobrého pastýře, jenž dává život svůj za ovce své. Viděl, jak se toulají bez vlasti a domova, a přece nechtějí uvidět město, ležící na hoře, které se nemůže skrýt. Viděl je, jak jsou na poušti zmítáni písečnými vlnami sem a tam, v jaké jsou nesvornosti, a přece nechtějí vidět domu jeho nevěsty Církve, která je na skále postavena, při níž podle slibu zůstane až do skonání světa, a které ani brány pekelné nepřemohou. Nechtějí vejít nízkou branou, aby nemusili ani dost málo svou hlavu sehnout. Viděl je jít za těmi, kteří jinudy, a ne dveřmi vnikli do domu; stavěli chatrné a rozličné budovy na písku, bez oltáře, bez oběti, ale s prapory na střechách. Podle těch praporů, jimiž zmítal vítr, měnili i své přesvědčení a učení. Tím se navzájem utvrzovali a sobě nerozuměli a neměli stálého místa. Proto občas strhli své chalupy a trosky vrhali proti úhelnému kameni Církve svaté, který tu nepohnutě stál.

Mnohé z nich viděl, že nevycházejí k světlu, postavenému na svícnu v domě nevěsty, protože v jejich příbytích je tma, ale že venku chodí za ohradou zavřené zahrady Církve se zavřenýma očima a že z vyvanu té vůně již jenom živoří. Vztahovali ruce po mlhavých preludích a běželi za bludičkami, jež je zaváděly k studnicím bez vody, a nechtěli slyšet volání nevěsty, když už stáli na pokraji jámy, a hladoví se usmívali s pyšnou, jakoby útrpnou přezíravostí nad

služebníky a posly, kteří je zvali na svatbu. Nechtěli vejít do zahrady, poněvadž se štítili trní v plotě, a Pán je viděl, jak celí omámení hynou hladu bez pšenice, jak umírají žízní bez vína, a oslepeni sebeláskou, nazývají církev Boží neviditelnou.

Ježíš pak viděl všechny lidi a rmoutil se nad nimi, chtěl vytrpět muka za ně za všechny, za ty, kteří ho nevidí, kteří nechtějí nést kříž v Církví, jíž on sám sebe daroval v Nejsvětější svátosti, v jeho městě, vystavěném na hoře, které nemůže zůstat skryto, v jeho Církví, založené na skále, které ani brány pekelné nepřemohou.

Všecky ty nesčetné obrazy nevděku a zneužití přehořké smrti svého nebeského ženicha jsem viděla hned v střídavém pořadí, hned jak se opakovaly, jak se stavěly Ježíši na oči a opět mizely a uvolnily místo ještě strašnějším obrazům. Viděla jsem též, jak ďábel mnoho duší, nejdražší krví vykoupených a svatou Svátostí vysvěcených, k sobě strhával, dával a škrtil. Pán to viděl, rmoutil se nad nevděčností, nad veškerou záhubou prvňích, pozdějších i nynějších a budoucích křesťanů. Mezi všemi těmi obrazy stále šuškal hlas ďáblův: „Podívej se, za takový nevděk chceš trpět?“ Přitom dorážel na něho všecken budoucí hnus a všecken posměch tak mocně, že nevýslovná úzkost sevřela jeho lidskou přirozenost. Kristus, Syn člověka, lomil rukama, vstal a opět padl na kolena. Jeho lidská vůle bojovala těžký boj proti odporu za tak nevděčná pokolení trpět nevýslovná muka, že pot jako velké krvavé krůpěje v proudu se z něho lil k zemi. Byl tak zkormoucen, že se ohlížel, jako by hledal pomoc, jako by volal za svědky svého utrpení nebe a zemi a světla nebeská. Tak mi bylo, jako bych ho slyšela vykřiknout: „Ach, je to možné, snést takový nevděk? Vydejte svědectví o mém trápení!“

Ježíš v těchto útrapách pozdvihl na okamžik svůj hlas a hlasitě vykřikl a viděla jsem, že tři apoštolově se probudili a zděšeně s napřaženýma rukama naslouchali směrem k němu a chtěli mu spěchat na pomoc. Petr však je zadržel a zatlačil zpět, řka: „Počkejte, já se tam podívám.“ Viděla jsem ho přiběhnout a vstoupit do jeskyně. „Mistře,“ pravil, „co se ti stalo?“ A náhle zůstal jako sloup, neboť ho spatřil celého zakrváceného a ustrašeného. Ježíš však nic neodpověděl a zdálo se, že ho ani nezpovozoval. I vrátil se Petr k druhým dvěma a pravil, že mu Pán ani neodpověděl a že jen vzdychal. Tu se polekali ještě víc. Zahalili si hlavy, sedli si a modlili se plačíc.

Já jsem se však obrátila opět k nebeskému svému ženichu v jeho úzkosti. Hnusné obrazy nevděku lidstva, jehož vinu na sebe vzal, jehož trest sám chtěl vytrpět, valily se k němu hrozněji a hrozněji. Odpor proti utrpení trval posud a Ježíš s ním bojoval. Vícekrát jsem ho slyšela vykřiknout: „Otče, je možné za všechny tyto lidi trpět? O, Otče, nemůže-li mě minout tento kalich, staň se vůle tvá!“

Při těchto jevech viděla jsem ďábla v rozličných hnusných podobách. Hned se objevil jako černý člověk, hned zase jako tygr, hned jako liška, jako vlk, hned jako drak nebo had. Nebyla to však pravá podoba zvířat, nýbrž vzal na sebe jen jejich hlavní vlastnosti, a proto se jim podobal.

Byly to podoby rozbroje, hrůzy, strachu, odporu, hříchu, podoby ďáblovy. Pán viděl, jak takovými ďábelskými podobami bylo množství lidu haněno, sváděno, skrčeno, trháno. Za ně, za jejich spásu, aby je vyrval ze spárů ďábových, podstoupil Kristus přehořkou smrt kříže. Hada jsem z počátku tak často neviděla, ale pak jsem jej spatřila hrozného s korunou na hlavě, jak se obrovskou silou vymrštil a jak s ním ze všech stran hnaly se veliké zástupy lidí všech stavů a obojího pohlaví na Ježíše. Opatřeni byli rozličnými nástroji a zbraněmi, chvílemi bojovali mezi sebou. Pak se s velikou zuřivostí obrátili proti Ježíšovi společně. Bylo to strašné divadlo! Posmívali se, plivali, kleli, házeli blátem, vylévali výkaly, bodali a tloukli, dorážejíce na Ježíše. Jejich zbraně, meče a kopí se zdvihaly a padaly jako cepy na nepřehledném mlatu a všichni zuřili proti nebeskému pšeničnému zrnečku, které padlo na zem a tu umřelo, aby nás všechny věčně krmilo chlebem života.

Viděla jsem Ježíše uprostřed rozzuřeného davu tak sklíčeného, jako by byl skutečně těmi zbraněmi zasažen. Viděla jsem, jak vrávorá ze strany na stranu. Hned vstal zpříma, hned zas klesal. Had, o kterém jsem se již zmínila, stále poháněl zástupy a bil ocasem na všechny strany. Každého, koho ocasem popadl, zaškrtil, roztrhal nebo pohltil.

Poznala jsem přitom, že tento zástup je nesmírné množství těch, kteří Vykupitele, jenž s božstvím i člověčenstvím, s tělem i s duší, s masem i s krví je skutečně přítomen pod způsoby chleba a vína v Nejsvětější svátosti, rozličným způsobem zneuctívají a hanobí. Mezi těmito nepřáteli Ježíšovými jsem některé tupiče Nejsvětější svátosti, této záruky jeho ustavičné přítomnosti v Církvi, také poznala. Viděla jsem s hrůzou všechny urážky, od nedbalosti až k nenávisti, neúctu, opuštěnost, pohrdání, od zneužití až k hroznému svatokrádeži, odvrácení se od Boha a obrácení se k bohům tohoto světa, od domýšlivosti a falešné vědy až k bludům a nevěře, blouznivosti, nenávisti a krvavému pronásledování. Viděla jsem mezi nepřáteli Ježíšovými lidmi rozličných tříd, viděla jsem i slepé, chromé, hluché a němé, ba i děti. Slepé, kteří nechtěli pravdu vidět, chromé svou leností, že nechtěli pravdu následovat, hluché, kteří nechtěli slyšet varování a bédování, němé, kteří nechtěli ani slovíčkem za pravdu bojovat, dítky v průvodu rodičů a učitelů, kteří světsky smýšleli a na Boha zapomněli, dítky, nasycené světskou rozkoší, omámené marnivým učením, ošklivící si božské věci a pravdu, a také takové, které se samy vlastní vinou zkazily a znemravňely. Viděla jsem mezi dětmi, kterých je mi velmi líto, protože je Pán miloval, také mnoho takových, které přísluhují u oltáře, ale nic neumějí anebo se chovají nepočestně, které při nejsvětějším úkonu Ježíše nectí. Vina jejich padá na učitele nebo na nedbalé představené kostelů. S hrůzou však jsem též viděla, že i kněží, vyšší i nižší hodnosti, ba i takoví, kteří se sami měli za věřící a zbožné, že i ti přispívali k urážkám Ježíše ve Velebné svátosti. Chci se tu z mnoha případů, jež jsem tak nešťastná viděla, zmínit jen o jednom. Jsou tam mnozí, kteří věří v přítomnost Ježíšovu ve Svátosti oltářní, klanějí se mu a vyučují o tom, ale jejich chování neodpovídá tomuto velikému tajemství. Vždyť se o stan, o trůn, o palác a o okrasu královskou, totiž o kostel, o oltář, o svatostánek, o kalich, o monstranci vůbec a pranic nestarají. Všechno chátrá, všude je plno prachu, řezu, všelijaké nečistoty

kolikaleté. Služba všemohúcimu Bohu je tak nedbale odbývána, a i když ne zrovna vnitřně znesvěcena, tedy přece aspoň zevně zneuctěna. Není to zaviněno skutečnou chudobou, nýbrž bezcitností, leností, tupostí, nepořádností, příchýlností k vedlejším světským záležitostem. Neboť i v bohatých kostelích jsem viděla podobnou nedbalost. Ano, viděla jsem, že mnozí z lásky k světské nádheře odstranili vznešené a úctyhodné ozdoby zbožnějších časů a nahradili je falešnými cetkami. Co bohatí učinili z chlubné vypínavosti, po tom se chudí z velikášství nerozumně opičí. Bezděky jsem myslila na náš chudý klášterní kostel, kde také nahradili krásný, starý kamenný oltář dřevěným, mramorově natřeným, což mne vždy hluboce zarmucovalo.

Bezpráví toho druhu, činěná Ježíši ve Svátosti oltářní, viděla jsem ještě se množit, a to od mnohých představených, kteří neznají slušnosti, aby aspoň rozdělili svůj majetek se Spasitelem na oltáři přebývajícím, když on celý se za ně vydal na smrt a sebe zanechal ve Svátosti. Ano, u těch nejchudších to někdy vypadalo lépe nežli v kostele u Pána nebe a země. Ach, jak bolestně se ho takové zacházení se svatými věcmi muselo dotknout! Vždyť není potřeba bohatství, aby se prokázalo pohostinství tomu, jenž i sklenici čerstvé vody podanou žíznivému tisíckrát odplatí. Ó, jak on sám po nás žízní! Nemá si naříkat, když kalich je znečištěn a voda plná červů? Viděla jsem, jak se nad tou nedbalostí mnozí slabí pohoršovali, když byla svatyně znesvěcena, kostely opuštěny, kněží nenáviděni. Nečistota se pak rozmáhala víc a více a potom nakazila i duše v obcích. Věřící pak také nezachovávali čistoty svého srdce, když živého Boha přijímali, protože viděli na oltáři nečistý svatostánek. Aby se představení knížatům a velkým pánům zavděčili, jejich pomyslení vyplnili, běhají o překot a jsou plni starostí. Král nebe a země však ležel jako Lazar přede dveřmi a marně toužil po drobtech lásky, ale ani těch se mu nedostávalo. Vždyť neměl nic, leč své rány, které jsme mu zasadili my a které mu lízali psi, totiž hříšníci, kteří každou chvíli upadají do starých hříchů, podobajíce se psům, kteří polykají to, co předtím vyvrátili.

Kdybych celý rok vypravovala, nebyla bych hotova se vším, co jsem viděla o zneuctění Ježíše Krista v Nejsvětější svátosti oltářní. Všecky hanobitele viděla jsem ozbrojeni rozličnými zbraněmi podle jejich viny, jak dorážejí na Pána v celých zástupech. Viděla jsem nespočetné lidi, jimž pramen všeho požehnání, tajemství živého Boha, jméno Nejsvětější svátosti, stalo se kletbou, klením a výrazem jejich vzteku. Zuřivé vojáky a sluhy ďáblovy, kteří zneuctívali posvátné nádoby. Nejsvětější svátost z nich vysypávali, strašně znesvětili nebo docela v hrozné, pekelné modloslužby zprznili.

Po těchto hrubých urážkách jsem viděla nespočetné „vzdělané“ a zchytralé bezbožnosti, které byly právě tak odporné. Viděla jsem, jak mnozí špatným příkladem a zpronevěřilým učením o zaslíbení Boží přítomnosti v Nejsvětější svátosti byli svedeni a odpadli a svému Spasiteli se již pokorně neklaněli. Mezi nimi jsem viděla mnoho hříšných učitelů, kteří se pak stali kacíři. Nejdříve potírali jeden druhého, ale nakonec spojenými silami zuřili proti Ježíšovi v Nejsvětější

svátosti jeho Církvě. Také jsem viděla, jak mnozí z těchto sektářských vůdců hanobili kněžstvo Církvě, popírali přítomnost Kristovu v tomto tajemství a proti němu bojovali, a tím nesčíslné množství lidu svedli a od srdce Spasitelova odtrhli, za něž přece on svou krev prolil. Ach, bylo to hrozné, dívat se na to spolu s ním! Neboť jsem viděla Církev jako tělo Kristovo, jehož jednotlivé, rozptýlené údy on svým utrpením spojil. A bylo mi, jako by všecky ony obce, rodiny nebo potomstvo, které se odloučily od Církvě svaté, byly odtrženy od živého těla jako kusy masa. Ach, bylo to hrozné, a on se po nich díval tak bolestně!

On, jenž přišel spojit a shromáždit lidi v jedno tělo, v jeden ovčinec Církvě, jenž sebe sama dal za pokrm v Nejsvětější svátosti, viděl sebe roztrhaného a rozptýleného! Stůl sjednocení v Nejsvětější svátosti, největší skutek lásky Ježíše Krista, jenž chtěl s námi zůstat věčně, je zpronevěřilými učiteli a proroky učiněn hraničným kamenem rozdělení. Tam, kde u stolu Páně mají všichni být jedno, musily se jeho dítky odloučit od nevěrců a kacířů, aby se nestaly účastnými cizích hříchů.

Viděla jsem, jak se tímto způsobem od něho odtrhli celé národové, jak se tím připravili o podíl na všech jeho pokladech milostí, jež Mistr své Církvi zanechal. Bylo strašné dívat se, jak se nejdříve odloučilo jen několik lidí a jak potom odpadly celé národy. Viděla jsem, jak se postavili nepřátelsky proti sobě. Konečně jsem viděla, jak všichni, kteří odpadli od Církvě, upadali do nevěry, pověry, kacířství a do všelikého falešného umění, jak všichni zdivočeli a zuřice, ve velkých zástupech hnali útokem proti Církvi, jak zuřili a jak uprostřed nich nejvíce se vztekal a sípěl onen velký had, který všecko okolo sebe usmrcoval. Ach, bylo to, jako bych viděla a cítila Ježíše, roztrhávaného na nesčíslné kusy.

Pán viděl a cítil při tomto náporu celý ten jedovatý strom rozdělení a nepřátelství i s jeho ovocem, jež se bude ustavičně množit až do konce světa, kdy bude pšenice do stodol svezena a shromážděna, a plevel vržen do ohně. Všechno to, co jsem viděla, bylo tak hrozné a příšerné, že mi jedno zjevení mého nebeského ženicha milosrdně položilo ruku na prsa a pravilo: „Nikdo ještě takové obrazy neviděl, a tvé srdce by puklo hrůzou, kdybych je nedržel.“

Viděla jsem, jak po bledé tváři Páně stékala krev v hustých tmavých kapkách. Jeho vlasy, které míval rovně rozčísnuté, byly krví slepeny a rozčuchány. Po tomto posledním vidění se stalo, že z jeskyně takřka utíkal a znovu šel k svým apoštolům. Jeho krok však nebyl pevný. Klopýtal jako člověk, jenž nese těžké břímě, pod nímž se hluboce shýbá, nebo jako zraněný na celém těle, který každým okamžikem může klesnout. Když Mistr přišel k apoštolům, našel je, jak sedí s hlavami zahalenými a opřenými o kolena. Byli zcela utmáceni zármutkem, úzkostí a únavou a znovu spali. Když však se k nim Ježíš přibližoval, vyskočili rovnýma nohama. Vidouce ho bledého, s obličejem krví zbroceným, s vlasy rozčuchanými, celou postavu nevylicitelně zohavenou, svýma unavenýma očima ho hned nepoznali. Kristus nebyl vůbec k poznání, tak byl utmácen. Teprve když zalomil rukama, poznali ho, přiskočili a uchopili pod paže a podepřeli ho. Mluvil pak k nim velmi truchlivě, říkal, že bude zítra zabit, do hodiny že bude zajat, pak ho povlekou k soudu, budou s ním zle nakládat, posmívat se mu, bičovat, korunovat trním a nakonec bude hrozně usmrcen. Prosil je též, aby pak aspoň trochu potěšili jeho Matku a Magdalénu.

Stál tak s nimi a mluvil niekoľik minút. Apoštolové však ani slovom neodpovedali, pretože skutočne nevedeli, čo majú říci pro zármutek a hrůzu nad jeho vzezřením. Domnívali se téměř, že není při rozumu. Když se však chtěl vrátit do jeskyně, nemohl už ani jít. Viděla jsem, jak jej Jan a Jakub vedli, a když Pán vstoupil do jeskyně, vrátili se na své místo. Bylo asi čtvrt na dvanáct v noci.

Zatímco Ježíš trpěl smrtelnou úzkost na hoře Olivové, viděla jsem nejsvětější Pannu v domě Marie Markovy prožívat velikou úzkost a smutek. Odešla s Magdalénou a s Marií Markovou do zahrady a tam klesla na kolena na kámen. Byla zcela v sebe pohroužená a z toho, co ji obklopovalo, nic nevnímala. Viděla a cítila jenom bolesti svého božského Syna. Vypravila též posly, aby se o něm něco dověděla, ale nemohouc se jich dočkat a hnána úzkostí, odešla s Magdalénou a se Salome do údolí Josafat. Viděla jsem, jak kráčí zahalena a často vztahuje ruce k hoře Olivové. Poznala totiž v duchu, jak její Syn se potí krví. Bylo to, jako by chtěla svými rukama jeho obličej utřít a osušit. Protože její duše byla mocně pohnuta, byl i Ježíš při vzpomínce na ni vzrušen a zdálo se, jako by hledal pomoci u ní. Viděla jsem tuto vzájemnou účast jako paprsky, které si navzájem posílali. Také na Magdalénu Pán myslil a cítil její bol. Ohlížel se po ní a byl též jat útrpností. Proto nařídil apoštolům, aby také ji těšili, neboť věděl, že její láska je po lásce Matky největší. Viděl též, co pro něho v budoucnu vytrpí a že ho už nikdy žádným hříchem neurazí.

V tu dobu bylo osm apoštolů opět pod podloubím v zahradě Getsemanské. Nejdřív spolu mluvili, ale potom usnuli. Byli velice polekáni a v těžkém pokušení ztráceli odvahu. Každý hledal nějakou skrýš a trápila je starost: „Co si počneme, až Pán bude zabit? Všechno jsme doma opustili a zanechali, nyní jsme chudí a ubozí, na posměch lidu a světu; spoléhali jsme se zcela na něho, a hle, teď je docela zničen a bezmocný a nenajdeme u něho žádné podpory!“ Takto jedni bědovali, druzí se však ještě kolem bez cíle potulovali, a když se dověděli o posledních neblahých řečech Spasitelových, utekli, poněvíc do Betfage.“

UTECHA NAŠEHO PANA NA HOŘE OLIVOVÉ

Viděla jsem Spasitele opět se v jeskyni modlit. Přemohl odpor proti utrpení a zemdlen se modlil: „Otče můj, je-li to vůle tvá, odejmi ode mne tento kalich! Avšak ne má, ale tvá vůle se staň!“ Teď však se před ním otevřela hlubina a jako světlou cestu viděl mnoho stupňů vedoucích dolů do předpekli. Spatřil tam Adama a Evu, všechny patriarchy, proroky a spravedlivce, rodiče své Matky a Jana Křtitele. Všichni tak toužebně očekávali jeho příchod do podsvětí, že se jeho milující srdce posílilo a vzmužilo. Těmto vězňům, hynoucím touhou po vysvobození, mělo být smrtí Ježíšovou nebe otevřeno, on sám je měl ze žaláře jejich touhy vyvést.

Když tak Ježíš popatřil na tyto občany nebes, zatím v předsvětí, byl hluboce dojat, a tu mu andělé předvedli všechny zástupy budoucích světců, kteří spojíce své boje se zásluhami jeho svatého utrpení, spojí se skrze něho s nebeským Otcem. Byl to obraz utěšený a nevýslovně krásný, jak všichni, v plném počtu a v rozličných důstojnostech kráčeli před ním ozdobeni svým utrpením a svými skutky. Patřil tu na nevyčerpatelnou spásu své vykupitelské smrti; ubírali se tu před ním apoštolové, učedníci, panny a ženy, biskupové, mučedníci, poustevníci a vyznavači, všichni představení Církve, všechny zástupy řeholníků a řeholnic, ano, všechny zástupy svatých. Všichni byli ozdobeni vítěznou korunou, kterou si dobyli statečnou trpělivostí v mukách a v pronásledování. V jejich korunách rostly rozličné květiny a jejich vůně vyjadřovala rozmanité utrpení, boje a vítězství, jimiž dosáhli své slávy. Celý jejich život a jednání, důstojnost a síla v boji a vítězství, světlo a barva jejich triumfů spočívaly jedině na zásluhách Ježíše Krista. Vzájemné působení jedněch na druhé, mezi sebou, jejich společné nabírání z téže studně, z Nejsvětější svátosti a z utrpení Kristova, byly nevýslovně krásným a zároveň dojemným viděním. Nic na nich nebylo cizorodého, celý život a cítění, muka a vítězství, vzezření i oděv, všecko tvořilo stejnou jednotu, jeden celek, všechno splývalo jen v jednu zář jediného slunce, v utrpení Pána, toho Slova, jež tělem učiněno jest, v němž byl život, a život byl světlo lidí, a světlo ve tmě svítí a tma ho nepojala.

Tento obraz představoval obcování svatých, kteří byli předváděni před duši Spasitelovu. A tak stál Pán na rozhraní mezi touhou praotců Starého zákona a vítězným průvodem svatých Nového zákona, kteří jako veliká vítězná koruna ovíjeli milující božské Srdce Vykupitele. Tento nevýslovně jímavý pohled dodal duši Páně trochu síly a občerstvení. Ach, vždyť on miloval své bratry a tvory tolik, že by byl i za jednu duši vytrpěl totéž, co za všechny! Obrazy se jevily zrakům Ježíšovým jako čas budoucí, nad zemí se vznášející.

Teď však zmizel potěšující obraz a andělé zjevovali Vykupiteli jeho nastávající utrpení. Bylo při tom zaměstnáno mnoho andělů. Viděla jsem obrazy blízko před naším Pánem a zcela zřetelně, od políbení Jidášova až k poslednímu slovu na kříži. Viděla jsem tu opět všechno, co vídávám při rozjímání umučení. Zradu Jidášovu, útěk učedníků, posměch a bití před Annášem a Kaifášem, zapření Petrovo, soud Pilátův, posměch Herodesa, bičování, trním korunování, rozsudek smrti, pády pod těžkým křížem, setkání se s Matkou, posměch katanů, roušku Veroničinu, ukrutné přibíjení na kříž tupými hřeby, vztyčení kříže, posměch farizeů, bolesti Panny Marie, Magdalény a Jana, i otevření boku Kristova. Zkrátka všechno, co měl vytrpět, zjevilo se mé duši jasně a zřetelně se všemi okolnostmi. Všecky přetvářky a posunky, všecky pocity a slova lidí; viděla jsem to a slyšela s rozechvělým a zúzkostněným Spasitelem. Avšak všechno vzal na sebe z lásky k nám.

Nejvíce však ho zarmoutilo nestoudné obnažení jeho přesvatého těla, čímž měl pykat za nečistotu a nemravnost lidí. Prosil, aby na kříži měl aspoň nějaký pás, a viděla jsem, že se mu skutečně té pomoci dostalo, ale ne od katanů, nýbrž od jistého dobrého muže. Ježíš viděl a cítil

též bolesti své nejdražší Matky, která v soucitu s jeho mukami prožívala bolest v údolí Josafat. Ke konci obrazů umučení klesl však Ježíš jako umírající na svou tvář. Andělé a obrazy zmizely, krvavý pot se řinul z těla ještě hojněji než dříve. Viděla jsem, jak krvavý pot prosakoval žlutavým šatem tam, kde více přiléhá k tělu. V jeskyni se nyní setmělo.

Tu jsem viděla anděla slétajícího z nebe; byl větší, zřetelnější a více podoben člověku než dřívější. Objevil se v dlouhém, vlajícím a třepením okrášleném rouchu jako kněz a nesl před prsy malou nádobku, podobnou kalichu při poslední večeři. Nad otevřeným kalichem se vznášelo malé, tenké, červenavé, zářící sousto, podlouhlé podoby a jako hrách veliké. Šikmo se vznášeje, vztáhl anděl ruku k Ježíši, a když on vstal, podal mu sousto do úst a dal mu z kalicha napít. A zmizel.

Ježíš tedy dobrovolně přijal na sebe utrpení a zároveň se posilnil. Zůstal ještě chvíli tiše a vroucně děkoval. Byl sice stále smuten, ale posilnil se nadpřirozeně, pevným krokem vyšel k apoštolům. Zdál se mi ještě velmi zemdlený a bledý, ale šel zpříma, odhodlaně. Obličej si osušil šatem; též si jím utřel a urovňal vlasy, vlhké krví a potem a do praménků spleené.

Když Ježíš přišel k učedníkům, našel je jako dříve, jak spí na svahu se zahalenými hlavami. Tu jim Pán pravil, že teď není kdy na spaní. Ať vstanou a modlí se, neboť „hle, přišla hodina, kdy Syn člověka má být vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme, hle, přiblížil se ten, který mě zradil. Ó, lépe by mu bylo, kdyby se byl nenarodil!“ Apoštolově vyskočili ve velikém strachu a ohlíželi se úzkostně kolem sebe. Sotva se však vzpamatovali, Petr pravil prudce: „Mistře, já zavolám ostatní a budeme tě bránit.“ Ježíš však jim ukázal dolů do údolí, kde se blížil zatím z druhé strany potoka Cedronu zástup ozbrojenců s pochodněmi, kyji a meči. Řekl: „Jeden z vás mě zradil.“ Apoštolově dosud mysleli, že není možné, aby Pána někdo zradil. Kristus k nim mluvil ještě více s odevzdaností a s klidem, doporučil jim ještě jednou svou přesvatou Matku a pravil jim: „Pojďme jim vstříc! Chci se vydat do jejich rukou bez odporu.“ Šel pak s třemi apoštoly vstříc pochopům. Vyšli ze zahrady z hory Olivové na cestu, jež oddělovala tuto zahradu od Getseman.

Maria, vzpamatovavši se v údolí Josafatském, viděla, jak za ní přišlo několik učedníků; ti když viděli ozbrojený zástup blížít se víc a víc, odvedli ji do domu Marie Markovy. Zatím přešel zástup pacholků, ale kratší cestou, než po které kráčel Ježíš z večeřadla na horu Olivovou.

Jeskyně, v níž se Ježíš dnes na hoře Olivové modlil, nebyla obvyklým místem jeho modliteb. Místo, kde se modlíval častěji, i za dne, byla jeskyně vzdálenější od hory. — Stopy jeho postavy a jeho rukou zůstaly vtačeny do kamene a později došly veliké úcty. Nevědělo se však, za které příležitosti vlastně byly vytisknuty. Takových stop jsem viděla více: od proroků Starého zákona, od Pána Ježíše, od Marie, některých apoštolů, od těla svaté Kateřiny Alexandrijské na hoře

Hrôza utrpenia v Getsemany očami bl. A.K.Emmerichovej

Napísal Balek Robert
Štvrtok, 01 Apríl 2010 09:37

Sinaj a ešte od mnoha jiných světců. Nejsou hluboké, spíše ploché, asi tak, jako když do těsta někdo vtiskne ruku.